
NO FIXED
ADDRESS

DERWAZE 7

Bê Navnîşaneke Sabit

Di jiyana hin kesan de kêlîkek heye ku erdnîgarî êdî ne nexşeyek e û dibe ezmûnek.

Heta wê rojê dinya di pirtûkan de heye.

Di wêneyan de.

Di çîrokên kesên din de.

Di weşanên nûçeyan de.

Paşê, ji nişka ve, ew êdî ne nûçeyek e û dibe rêyek ku meriv pê de here.

Ji bo min ew hêdî hêdî qewimî.

Sibeheke taybet tune bû.

Telefoneke epîk tune bû.

Tu ragihandinek tune bû ku bikaribe jiyanê bike du par: berê û paşê.

Bi tenê deriyek hebû ku vebû.

Û li pişt wî derî dinya bû.

Dema ku tu cihê ku tu lê mezin bûyî terk dikî, tiştê yekem ku tu winda dikî ew xeyal e ku awayê jiyana te awayê xwezayî yê jiyanê ye.

Ev şokeke tendurist e.

Heta wê kêliyê tu bawer dikî ku tiştê ku te li dora xwe didît asayîbûnê temsîl dike.

Paşê tu digihîjî cihekî din.

Û tu vedibînî ku asayîbûnên din jî hene.

Rîtmên din.

Nirxên din.

Tirsên din.

Hêviyên din.

Û hemû jî xwediyê heman rûmetê ne wekî ya te.

Di destpêkê de min temaşe dikir.

Min guhdarî dikir.

Min hewl dida ku fêm bikim.

Her welat dixuya ku guhertoyeke cuda ya heman çîroka mirovahiyê vedigot.

Ziman diguherîn.

Rû diguherîn.

Adet diguherîn.

Lê pirs bi awayekî ecêb wek hev diman.

Meriv çawa malbatekê ava dike?

Meriv çawa rêzê bi dest dixe?

Meriv çawa tiştê ku jê hez dike diparêze?

Meriv çawa bi pêşerojê re rû bi rû dibe?

Her carê pirs tenê bi aksana xwe cuda bû.

Tu carî ne bi naveroka xwe.

Ez wê hesta heyrînê tînim bîra xwe ku min hîs dikir dema ku ez diketim bajarên ku heta roja berê tenê li ser kaxezê hebûn.

Balafirgeh.

Îstasyon.

Otêl.

Salonên civînê.

Xwaringeh.

Kolan.

Cihên bênav ku bûn beşên jiyana min.

Gelek kes bawer dikin ku rêwîtîkirin tê wateya livînê.

Ne rast e.

Rêwîtîkirin tê wateya guhertina perspektîfê.

Tu dikarî di parzemînekê re derbas bibî bêyî ku tiştekî fêr bibî.

An jî tu dikarî tenê kolanekê derbas bikî û jê veguherî derkevî.

Ev bi wan çavan ve girêdayî ye ku tu pê dinêrî.

Bi salan min bawer dikir ku yê li dinyayê temaşe dike ez im.

Paşê min vedît ku dinya li min temaşe dike.

Her çand wekî neynikekê ye.

Ew wêneyekî cuda yê tiştê ku tu yî li te vedigerîne.

Li hin welatan ez fêrî sebrê bûm.

Li hinên din fêrî xweguncandinê.

Li hinên din jî fêrî dîsîplînê.

Her cihî dersek da destê min ku min nizanibû divê ez fêrî wê bibim.

Û her carê tiştek di hundirê min de hişt ku berê tune bû.

Dema ku tu demeke dirêj li derveyî welêt dijî, tiştekî balkêş diqewime.

Peyva “mal” wateya xwe diguherîne.

Ew êdî bi navnîşanekê re li hev nayê.

Ew êdî bi bajarekî re li hev nayê.

Carinan ew bi welatekî re jî li hev nayê.

Ew dibe tiştekî livoktir.

Kûrtir.

Pênasekirina wê dijwartir.

Mal dibe ew tiştê ku tu dikarî bi xwe re bibî.

Prensîp.

Bîranîn.

Kesên ku tu ji wan hez dikî.

Çîrokên ku tu hê jî vedibêjî.

Her tiştê din dikare biguhere.

Ez têra xwe li welatên cuda jiyam da ku rastiyeke sade fêm bikim.

Mirov gelek bêtir dişibin tiştê ku ew jê ditirsin.

Ew ditirsin ku werin jibîrkirin.

Ew ditirsin ku kesên ku ji wan hez dikin winda bikin.

Ew ji têkçûnê ditirsin.

Ew ji êşê ditirsin.

Ew ji demê ditirsin.

Li ser van tirsên gerdûnî beşeke mezin a hebûna me hatiye avakirin.

Û tam li wir e ku têkiliyên herî resen jî tên dinê.

Ne di cudahiyan de.

Di qelsiyên hevpar de.

Her cara ku min welat guherand, min tiştek li pey xwe hişt.

Heval.

Adet.

Bêgumanî.

Her carê min tiştekî din bi dest xist.

Perspektîfên nû.

Têkiliyên nû.

Pirsên nû.

Hesabê dawî tu carî ne aborî bû.

Ew mirovî bû.

Her ku sal derbas dibûn, min bêtir fêm dikir ku ezmûna navneteweyî ne berhevkirina mohran li ser pasaportê ye.

Ew firehkirina sînorên hundirîn e.

Kêmtir req bûn.

Kêmtir ji bêgumaniyên xwe ewle bûn.

Bêtir meraqdar bûn.

Bêtir amade bûn ku guhdarî bikî.

Dinya pir caran wan xelat dike ku diaxivin.

Lê jiyan wan xelat dike ku dizanin çawa guhdarî bikin.

Û guhdarîkirina çandên cuda yek ji şêwazên perwerdeyê yên herî bi bandor e ku hene.

Di demekê de min dev ji hejmartina welatan berda.

Min dev ji hejmartina firînan berda.

Min dev ji hejmartina wan mîlan berda ku min rêwîtî kiribûn.

Min fêm kir ku dûrahiya herî girîng ne ya erdnîgarî bû.

Ew ya hişî bû.

Ew dûrahiya ku pêşdaraziyê ji têgihîştinê vediqetîne.

Nezanînê ji zanînê.

Tirsê ji baweriyê.

Her ezmûnekê alîkariya min kir ku ez wê kêm bikim.

Heta ku wê ez gihandim têgihîştina tiştekî ku min pêşbîn nekiribû.

Dinya ne tenê li dora min diguherî.

Ew di hundirê min de diguherî.

Ew kesê ku salan berê derketibû rê êdî tune bû.

Li şûna wî kesek hebû ku fêr bûbû ji goşeyên cuda li tiştan binêre.

Kesek ku kêmtir dixwest heq derkeve û bêtir dixwest fêm bike.

Kesek ku kêmtir ber bi cudahiyan ve dikişiya û bêtir bala xwe dida hevşibîniyan.

Di dawiyê de min fêm kir ku guherîna herî mezin ne livîna ji welatekî bo welatekî din bû.

Ew livîna ji dîtineke teng bo dîtineke firehtir bû.

Mîna ku navnîşana min a hundirîn guheribe.

Heta hetayê.

Ji ber vê yekê ev derwaze behsa welatan nake.

Behsa nexşeyan nake.

Behsa sînoran nake.

Behsa veguherînê dike.

Ji ber ku kêlîkek tê ku dinya ne tenê erdnîgariyê diguherîne.

Ew wateyê diguherîne.

Û dema ku ev diqewime, êdî ne tu yî yê ku li pey dinyayê digerî.

Dinya ye ku dest pê dike di hundirê te de bijî.

Dinyayê navnîşana xwe guherandibû.

Û navnîşana nû ez bûm.